

www.jollibread.com

© Del text: 2024, Jordi de Manuel. Drets negociats a través d'Asterisc Agents

© D'aquesta edició:

2024, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jollibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-1152-057-7

Dipòsit legal: M-15922-2024

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: setembre de 2024

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

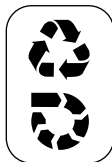
Marta Olivares

Direcció d'art:

Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Julia Ortega i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

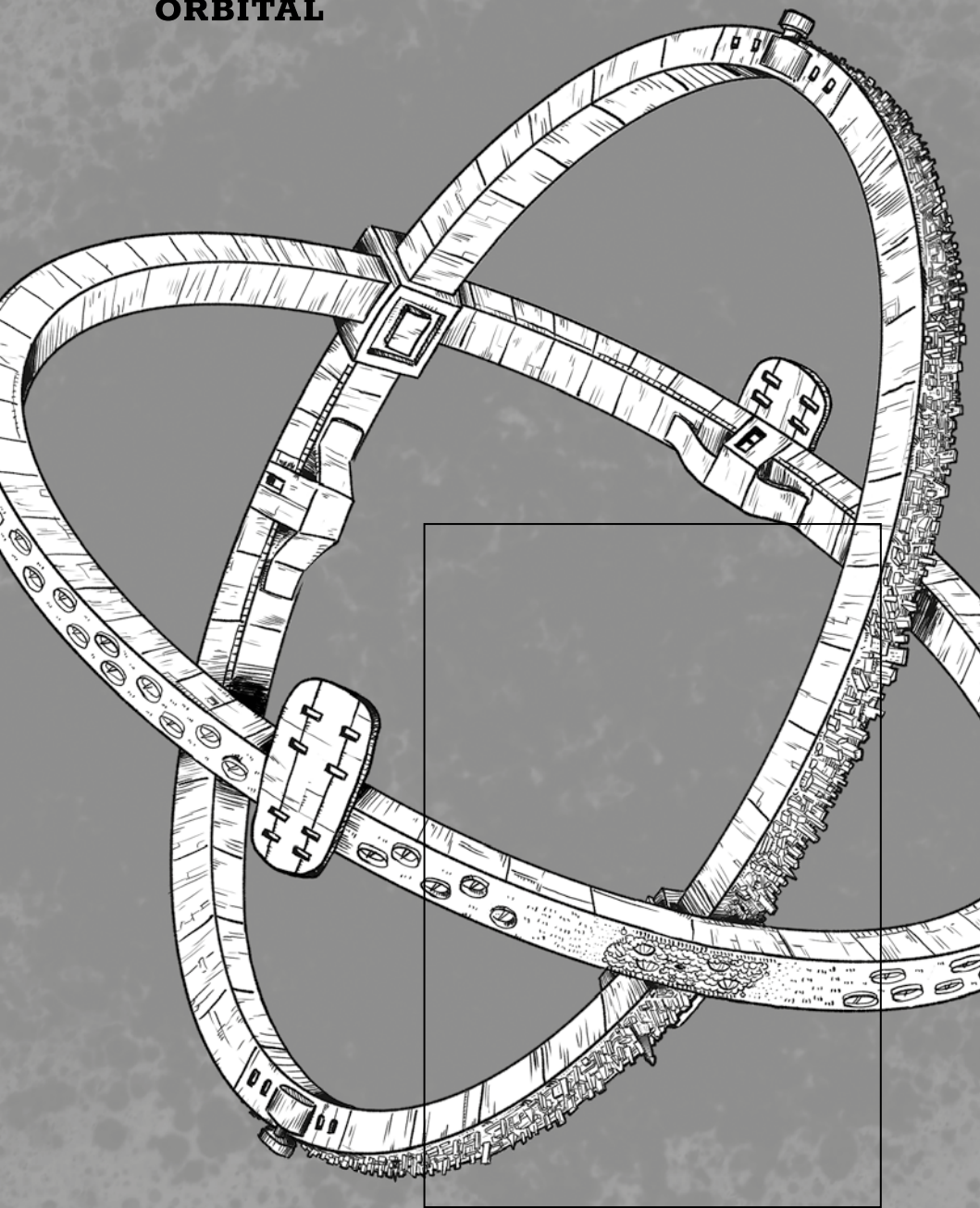
Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

**LA CIUTAT
DEL CEL.
PORCS**

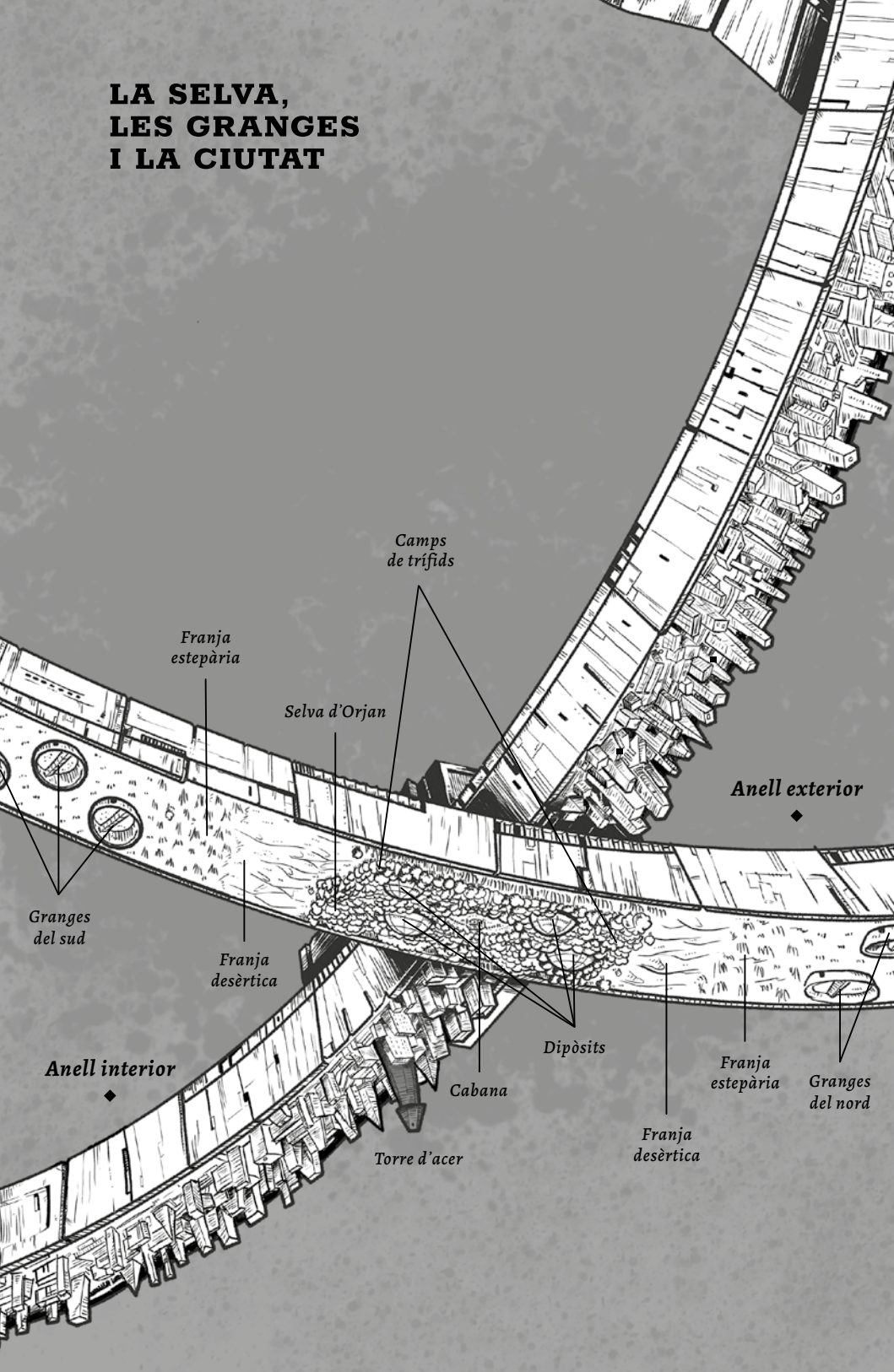
Jordi de Manuel

jollibre

L'ESTRUCTURA ORBITAL

LA SELVA, LES GRANGES I LA CIUTAT

Camps de trifids

Franja estepària

Selva d'Orjan

Anell exterior

Granges del sud

Franja desèrtica

Anell interior

Dipòsits

Cabana

Franja estepària

Granges del nord

Torre d'acer

Franja desèrtica

*L'èxit en la creació d'intel·ligència artificial seria
l'esdeveniment més gran de la història de la humanitat.
Malauradament, també podria ser l'últim, llevat que
aprenguem a evitar-ne els riscos.*

STEPHEN HAWKING

Llibre primer

Els boscos
de Collserola

*Els boscos precedeixen les
civilitzacions, els deserts
les segueixen.*

FRANÇOIS-RENÉ DE
CHATEAUBRIAND

Cent dies després

Cent dies després d'haver arribat a la superfície, l'Edgar Grim encara no s'havia acostumat al nou món. Els arbres, els edificis que s'alçaven cap al cel blau immens, la nit foradada amb milers d'estrelles, la ciutat extraordinària i estranya on vivien i, sobretot, la llum del Sol. No era fàcil esborrar de la memòria haver nascut i viscut sota terra, en un món fosc, completament diferent. D'allà només enyorava el gust melós de la carn de talp, la blancor de la pell d'algunes persones, els partits de catxbol i les estones que passava amb els companys d'estudi a la Magister VII.

Ara que sabia la veritat, que existia la llum pura i que les dones pocs anys després de ser mares eren conduïdes per la força a la superfície, l'envaïa un sentiment estrany, una ràbia continguda i inexplicable. Havia arribat fins a Gaia, fins a la llum pura, amb l'esperança de trobar la seva mare. No acceptava el fet de no haver-la trobada, però no podia deixar escapar cap oportunitat, qualsevol possibilitat encara que fos remota, per cercar-la. Preguntava a tothom que pogués haver-la coneguda, que hagués

tingut l'ocasió de veure-la o de creuar-se amb ella, però no trobava respostes.

14

Des d'un dels pinacles del temple meravellós on vivien, l'Edgar atalaiava la ciutat. Els primers raigs de llum despuntaven entre els edificis. Li agradava el naixement del dia: cada matí era diferent, a cada albada els colors canviaven. Va veure la motxilla sota una cadira, la va agafar i la va obrir. En va treure el quadern i va acariciar les tapes de pell de talp, aquell tacte suau que tants records li portava. Feia massa temps que no escrivia, setmanes que no obria el quadern que li havia regalat la mare quan era petit. Hi havia escrit moltes coses que li havien passat, algunes de les quals preferia no rellegir. Però a l'Edgar no li feia por el passat, ni trobava a faltar el que havia deixat enrere. Va obrir el quadern, va tocar els fulls amb les puntes dels dits i va començar a escriure.

Fa més de tres mesos que som a Gaia, tres llunes, en aquesta ciutat plena de llum que cada dia em fascina més. Vivim en un dels pinacles del temple de l'Apocalipsi, un lloc que diuen que segles enrere era sagrat. Em meravella com està fet el temple: les simetries, les columnes, les formes i les estàtues esculpides a cada racó. Cada vegada tinc més clar que no tornaré al meu món fosc. No vull tornar sota terra. No em sap greu com vaig marxar. El pare no sap on soc i potser em troba a faltar. A ell el recordo tot sovint, però no l'enyoro. Vaig néixer allà i vull viure aquí, vull veure cada dia

sortir i pondre's el Sol, vull viure banyat amb la llum pura de la qual parlaven les llegendes. No vull tornar a aquell món subterrani i obscur.

Aquí res mai no és igual, cada dia descobrim coses noves. Aprenem paraules amb significats que desconeixia, fins i tot de la llengua comuna. Descobrim animals, plantes i menjars que ni tan sols sabíem que existien.

La Duna passa molt de temps amb la seva mare i jo les envejo: a ella per haver-la trobada quan creia que l'havia perduda per sempre; a la seva mare per passar tant de temps amb la noia que estimo.

L'Izan i el Lucas no sé què volen fer, ara que saben que han perdut les seves mares. No m'atreveixo a preguntar-los si volen tornar a Edàfia, si enyoren casa seva i les seves famílies. L'Elna també sap que no la trobarà.

Fa dies que no veig l'alcalde Atlas Goi, i no sé què he de fer per parlar amb ell. Em sento a gust al temple de l'Apocalipsi, però soc conscient que no em podré quedar aquí per sempre i vull saber on puc trobar la mare.

Una nau exploradora

16 Dos homes amb túniques verdes van acompanyar l'Edgar a una sala del temple on encara no havia estat mai. Van tancar la porta i li van dir que s'esperés dins. Era una estança ampla, al bell mig de la qual hi havia una taula rodona i grisa, d'un material desconegut per a ell. Des de la sala, la vista de la ciutat era més limitada de la que tenia des de la seva cambra, a dalt d'un dels pinacles; en veia una altra perspectiva. Des d'una de les finestres es distingia un tros de cel que començava a omplir-se de núvols, entre els quals podia entreveure l'anell que constituïa la ciutat orbital.

No sabia per què l'havien dut allà fins que va entrar per la porta l'alcalde Atlas Goi. Vestia una túnica blanca, anava descalç i portava la cabellera rossa recollida en una cua.

—Bon dia, Edgar Grim. —L'home va abaixar el cap fent un gest de salutació.— Si els meus càlculs no fallen, tu i els teus amics ja fa cent dies que sou a Gaia. Espero que us trobeu a gust en aquest nou... —L'alcalde no trobava la paraula adequada.

—Món. —El va ajudar a acabar la frase l'Edgar.

L'Atlas Goi va assentir amb el cap i va separar els braços.

—Els metges em diuen que esteu bé, que ningú de vosaltres ha sofert cap tràngol físic ni psíquic per les noves condicions ambientals, sobretot per la llum. Ni tan sols l'Elna, la noia albina, no ha tingut cap alteració a la visió.

L'alcalde va somriure, tot i que sabia que la probabilitat que l'Elna acabés perdent la vista, a mitjà termini, era alta.

L'Edgar es va acostar a la finestra de la sala.

—Hi viu algú, allà dalt? —va preguntar el noi amb un fil de veu i un dit que apuntava l'anell brillant al cel.

—Ja us vaig explicar que no n'estem segurs. —L'alcalde Goi es va acariciar la barba i va arronsar les espatlles.— Fa més de quatre segles es va construir l'estructura orbital per acollir la Ciutat del Cel, i uns quants anys abans de l'impacte hi van traslladar milers de persones. Coneixem poc sobre què va passar allà durant tot aquest temps. No s'ha trobat cap crònica, només documents dispersos sense cap registre històric: és com si qualsevol dada que expliqui com era la vida allà hagués desaparegut o s'hagués destruït. De tant en tant els supervivents de la superfície rebien alguna comunicació, però fa anys que es va perdre el contacte amb la Ciutat del Cel. Tenim motius per pensar que els robots es van apropiari del control i que és probable que, per alguna raó que desconeixem, ja no hi hagi éssers humans... o que en quedin pocs.

—Així, n'hi poden haver... —L'Edgar es va passar una mà pel clatell.

—Sabem que poc abans de perdre el contacte amb la superfície, van traslladar un grup de dones a la ciutat orbital.

—Potser una d'elles era la meva mare i poden continuar allà dalt!

—Si han sobreviscut... —L'alcalde va posar una mà sobre l'espatlla de l'Edgar.— Sé que tens l'esperança que la teva mare sigui allà, però no t'has de fer gaires il·lusions.

18

L'Edgar Grim es va girar cap a la finestra i va mirar fixament l'anell.

—És allà dalt..., n'estic segur.

—N'estàs segur?

—Sí, però no puc explicar com ho sé.

L'Atlas Goi va deixar passar uns segons, es va separar de la finestra i va posar les dues mans sobre la taula rodona abans de parlar:

—Vull que sàpigues que les probabilitats de trobar algú viu a la ciutat orbital són escasses. No tenim cap certesa que les condicions siguin aptes per a la vida: si el cicle de l'aigua es va interrompre anys enrere, si va fallar la termoregulació o hi va haver fuites d'aire, aleshores ja fa temps que no hi pot haver sobreviscut cap ésser humà.

—Només ho sabrem si hi anem —va etzibar l'Edgar.

L'alcalde va tornar a caminar fins a la finestra. Va posar una mà sobre l'ampit i amb l'altra va assenyalar l'anell que s'entreveia entre els núvols.

—Justament per això et volia veure. D'aquí a set dies enviarem una nau exploradora allà dalt. Encara funcionen algunes de les llançadores que es van fer servir quan es va començar a construir i colonitzar la Ciutat del Cel. La major part de les naus es van destruir amb l'impacte del cometa, però algunes van quedar resguardades en hangars subterranis.

Els ulls de l'Edgar Grim, que també miraven cap al cel, eren dos fiblons que guspirejaven. El noi es va girar i va fitar l'alcalde:

—Hi vull anar.

Reunió a l'estany

20 Aquella mateixa tarda l'Edgar va convocar els seus companys. Van quedar de trobar-se abans del capvespre a l'estany de les salamandres, un racó boscós i arrecerat del parc de la Ciutadella on li havien dit que la seva mare anava tot sovint quan la van traslladar a viure a les cabanes del parc. Volia explicar als companys que estava disposat a anar a la Ciutat del Cel, però no sabia com dir-los-ho.

L'Edgar vestia una túnica verda i mentre caminava des del temple cap a la Ciutadella anava observant els edificis. S'imaginava la quantitat de persones que els devien habitar segles enrere, abans que el cometa devastés la superfície del planeta. Només quedaven en peu una part de les edificacions i les runes s'entreveïen ocultes per la vegetació, que envaïa tots els espais colonitzables. Era molt difícil fer-se una idea de com havia estat la ciutat quatre-cents anys enrere, però li havien assegurat que gairebé no s'havia construït res nou i tot el que s'havia salvat estava en el mateix estat, com instants abans de l'impacte, com si el temps s'hagués aturat. Es va creuar

amb poca gent, que ni tan sols el mirava: era com si sempre hagués viscut allà, com si fos un ciutadà més, i aquesta sensació li agradava.

Just després de passar entre els dos pilars de les ruïnes de l'Arc de Triomf va distingir la cúpula imponent que cobria el parc, que descrivia l'estructura semiesfèrica sota la qual s'amagava la Ciutadella. Quan va travessar l'entrada del parc va anar directament cap a la zona boscosa. Els arbres, gegantins, s'alçaven amb les branques cobertes de molsa, i de seguida va trobar el petit rierol. Remuntant-lo, arribaria en pocs minuts a l'estany. Quan hi va arribar ja hi eren tots, l'esperaven parlant animadament. Duien també túniques verdes i estaven asseguts als bancs de pedra que hi havia als marges del petit estany. La Duna i l'Elna ocupaven un dels bancs. El Lucas, la Zoe i l'Izan eren a l'altre. En veure'l van interrompre la conversa i tots es van aixecar per saludar-lo.

21

Van tornar a seure i l'Edgar els va explicar que l'alcalde Goi li havia assegurat que d'aquí a set dies hi havia una oportunitat per viatjar més enllà dels núvols, fins a la Ciutat del Cel. Els va dir que Goi no estava segur que hi hagués éssers humans, però que potser encara hi podien trobar supervivents.

—Anar fins allà deu ser perillós —digué la Duna escrutant la cúpula, cercant amb la mirada l'anell suspès al cel.

L'estructura orbital es podia veure a determinades hores del dia; es desplaçava i durant unes quantes hores era omnipresent al cel, però al capvespre no era possible veure-la des d'on eren.

L'Edgar va esperar que ella el tornés a mirar:

—Hem superat molts obstacles per arribar fins aquí...
i tu, Duna, has trobat la teva mare.

—I hem vist la llum pura i hem conegut que existeix aquest món que, de fet, existia molt abans que el nostre —va afegir la Duna.

—Però com es pot anar fins a l'anell? —va preguntar l'Izan.

22 —No ho sé... però si fa anys van anar-hi milers de persones no entenc per què ara no s'hi pot tornar —va contestar l'Edgar, i va afegir:— L'alcalde Goi m'ha parlat d'un transport aeri amb el qual s'hi pot arribar.

L'Elna, que coneixia bé l'Edgar, sabia que el seu amic encara els havia d'explicar el més important:

—Què més ens has de dir, Edgar, què més t'ha explicat l'Atlas Goi?

La Zoe va intervenir:

—Sí, Edgar, segur que no ens has fet venir fins a l'estany per dir-nos que d'aquí a una setmana hi haurà una expedició a la Ciutat del Cel.

—Teniu raó..., us volia veure per dir-vos que faré tot el possible per anar-hi.

Es va fer un silenci estrany que va durar uns quants segons.

—Però pot ser molt perillós —va insistir la Duna—. No només pel viatge, sinó també perquè no saps què pot haver-hi allà dalt.

—La Duna té raó —va dir el Lucas. El noi acabava de ficar les mans dins l'aigua i en va treure una salamandra.

Tots van observar el magnífic exemplar negre brillant amb taques grogues. L'animal, entre les mans del Lucas, intentava escapar-se. Ell va separar-les i l'amfibi va lliscar amb suavitat cap a l'aigua.

—L'alcalde em va explicar que fa anys que han perdut les comunicacions amb la Ciutat del Cel. Ell està convençut que s'ha convertit en un lloc dominat pels robots.

—Pels robots? —el va interrompre la Duna.

Els robots havien estat prohibits feia molts anys al lloc d'on venien, justament per això: per evitar que dominessin el món.

—Goi creu que hi pot haver algun ésser humà que hagi sobreviscut —va prosseguir l'Edgar.

—Creus que allà pots trobar la teva mare? —digué l'Izan amb un fil de veu.

—Sí, alguna cosa em diu que ella és allà —va afirmar l'Edgar estenent un braç cap a la cúpula.